

Церемонията по награждаването се провеждаше в хотел в центъра на града. Когато аз и партньорът ми влязохме в залата, на масите бяха останали само каните с изстинало кафе. Седнахме на местата си и кимнахме на колегите, за да се извиним за закъснението. На подиума в предната част на голямото помещение с нисък таван стоеше прекалено натруфена служителка от градския отдел “Чистота”, притискаше до гърдите си плакет и изричаше прочувствени слова по адрес на сметищата и санитарните ями:

- ... да благодаря на всички микроорганизми, които се трудят толкова усърдно за разграждането на органичните отпадъци...

Кметът стоеше до нея, устните му бяха застинали в престорена усмивка. Дамата от отдел “Чистота” приключи монолога и се върна на масата си. Кметът отново застана зад микрофона, но от високоговорителите не се чу нито звук. Той го почука с пръст, в залата се разнесе оглушително пищене. Двеста души, включително моя милост, се намръщиха. Кметът се приведе, опита отново:

- ... роба. Проба. Това чудо проработи ли? Добре. Отново искам да благодаря на всички, че почетохте нашето тържество в чест на хората, променили в положителна насока живота в красивото ни пристанищно градче, и то в разстояние на една година, през която ние от градската управа също не стояхме със скръстени ръце...

Повечето мои сътрапезници се взираха в подиума - очевидно смятаха за свой дълг да изглеждат заплени от ораторското умение на кмета. Начело на масата (доколкото е възможно някой да бъде начело на кръгла маса) се беше разположил началникът на полицията. От двете му страни седяха по двама от големите клечки. Ние с лейтенант Том Мейсън и Хари заемахме най-непрестижните места.

Кметът се наведе, огледа масата наградите, взе два плакета.

- Две награди! - прошепнах на Хари. - Ние сме! Какво да кажа в благодарствената си реч?

- Остави на Едмъндс да държи речи и проповеди, Карсън. Грабни дръвцето и бегом обратно на масата. - Той смръщи вежди, което означаваше: “Да не си посмям да припарииш до микрофона!”

Кметът отново чукна микрофона, приведе се и заговори:

- Следващата награда е за полицаи на годината. Имам удоволствието да ви съобща, че тази година това отличие са заслужили двама служители от полицейските служби на Мобийл, които наскоро спомогнаха за разкриването на убище от моргата, както и за залавянето на Джоуел Ейдриан преди две години. Детективите Нотилъс и Райдър от специалния отряд, известен като СОППЛ, или специален отряд по психо...психопато... ама че трудна дума. Накратко, двамата образцови полицаи са живото доказателство, че нито един град не превъзхожда Мобийл по отношение на...

Той подхвана поредната самохвална тирада, насърчавана от медиите. Около подиума се бяха скупчили журналисти и оператори, имаше и един фотограф от “Мобийл Реджистър”. Забелязах, че репортерката от Канал 14 ме наблюдава. Аз също се загледах в нея, тогава тя се извърна и се втренчи в кмета. Спомних си, че се казва Диди Данбъри. Беше русокоса, средна на ръст, с хубава фигура и прекалено големи очи. По времето, когато с Хари за малко бяхме попаднали в лъчите на прожекторите, Данбъри неизменно беше най-близо до мен, шепнеше ми и тикаше микрофона пред лицето ми. Натрапчивото ѝ поведение ме дразнеше.

След още две минути прочувствено словоблудство кметът се огледа и забеляза слабия човек, който седеше до едрия широкоплещест чернокож.

- Уважаеми съграждани, имам честта да ви представя детективите Хари Нотилъс и Карсън Райдър. Заповядайте да си получите наградите, господа полицаи.

Присъстващите заръкопляскаха. Тръгнах към подиума след Хари. Днес партньорът ми носеше мръсножълт костюм, бледолилава риза и червена вратовръзка. Известен беше със слабостта си към ярките цветове, но не умееше да ги съчетава. Ръкувахме се с кмета, взехме плакетите.

Някой се провикна:

- Изчакайте за снимка.

Вирнах брадичка и се постарах да заема героична поза, подхождаща на борец с престъпленията. Проблеснаха светкавици на фотоапарати. Пъхнах под мишница плакета и понечих да слеза от подиума. Микрофонът попадна в полезрението ми и въпреки предупреждението на партньора ми, не издържах на изкушението да кажа няколко думи:

- Първо, искам да благодаря на полицейската академия...

Микрофонът запищя като заклано прасе. Забелязах как присъстващите се намръщиха и потрепериха, неколцина машинално се приведоха, сякаш да се защитят. Някакъв келнер така се стресна, че изпусна подноса, препълнен с чинии - на пода се разхвърчаха парчета порцелан. Хари изръмжа, заби палец в бюбреците ми и ме изтика от подиума, лишавайки ме от краткия миг на слава.

Следобед с Хари взехме снимките и заобикаляхме из съседните улици, за да разпитаме така наречените "дама на нощта". Всъщност "нощта" не отговаря на истината; повечето жени, които продават живота си на порции от по десет минути, използват някакъв наркотик, за да издържат, а пристрастеният жадува за дрога двайсет и четири часа в

денонощието. Срещнахме се с много момичета и един травестит. Повечето поглеждаха снимките и поклащаха глава. Някои се позамисляха, после изтърсваха: "Ти, не е тази, за която помислих" или по-баналното: "Никога не съм я виждала. А вие, ченгета, що не се разкарате, че ми пречите да бачкам?"

С Хари няколко часа си търкахме подметките, но напразно. Щом влязохме в участъка, Том Мейсън ни пресрещна, преди да влезем в общото помещение:

- Шефът ви търси, момчета. Чака ви в моята канцелария. Не благоволите да ни съобщите каква е целта на посещенията на голямата клечка. С партньорът ми се спогледахме и неохотно затърсихме крака към канцеларията на Том. Плакет, издокаран с костюм на тънки райета, стоеше с гръб към нас до прозореца и се взираше в Гавърмънт Стрийт. Видях как вдигна гладката си длан и пригладил идеално подстриганата си тъмна коса. На китката му проблесна златен часовник. Докато се обръщаше към нас, изражението му претърпя метаморфоза - намръщената му физиономия се замени от широка усмивка.

- А, ето ви и вас. - Здрависа се с мен (като всеки политик с престорена сърдечност раздруса дланта ми), повтори процедурата и с ръката на Хари. - Ето ги моите специалисти.

Хари изръмжа, но толкова тихо, че само аз го чух.

- Специалисти ли? - попитах.

- Специалистите от Отряда по психопатологични прояви срещу личността. Разбрах, че имаме доста странно убийство - проститутка, свещи, ритуали. Ще задействате СОППЛ, нали? Надявам се да унищожите в зародиш тази лудост.

Насилих се да не направя кисела гримаса. СОППЛ, замислен като трик за хвърляне на прах в очите на обществеността, се състоеше само от двама ни с Хари.

Миналата година беше провел само една акция, но въпреки че повечето колеги бяха настроени срещу нас, ние се справихме успешно. Ала активирането на СОППЛ - "задействането" му, както се беше изразил Плакет, се оказа по-трудно, отколкото предполагахме, и създаде политически и логистични проблеми, които с партньорът ми не желаехме да си навлечем повторно освен в краен случай.

- Смятам, че засега подновяването на дейността на специалния отряд не се налага, сър - заявих.

Той повдигна вежда:

- Защо мислиш така, детектив?

- Има известни доказателства, че престъплението е извършено от човек с разстроена психика. Но според мен всяко предумишлено убийство е дело на безумец, защото нито един нормален човек не би рискувал да загуби свободата или живота си, което неизбежно ще се случи след залавянето му. Не отричам наличието на по-особен елемент в...

Хари ми се притече на помощ както винаги, когато се впуснех в безсмислено бърборене:

- Карсън иска да каже, че за момента случаят е доста неясен, сър. Разполагаме само с непотвърдена информация. Предлагам засега да се разследва от колегите от съответното районно управление. Трима души са предостатъчни.

Плакет отново се обърна към прозореца:

- Обадиха ми се много репортери, господо.

Закакахме да продължи, неизреченото ни "И какво?"

сякаш увисна във въздуха.

- Мисля, че вие, момчета, трябва да се заемете с разследването. Ако в града ни вилнее психар, не бива да ни обвинят, че от самото начало не сме ви възложили случая.

Не искам да ни хванат със смъкнати гащи.

След залавянето на интенданта на моргата, който се оказа коварен убиец, шефовете бяха подложени на жестока обществена критика; някои хора ги обвиниха, и то основателно, че не са дали своевременно зелена улица на СОППЛ.

- Ще ви обясня защо засега с Хари предпочитаме да останем настрана, сър. Участието ни в разследването предизвиква нежеланото внимание на медиите.

Репортерите ни преследват като хрътки.

Плакет се поколеба. Том, който от двайсет години играеше ролята на умиротворител, плесна с ръце:

- Ето какво предлагам. Ще подготвя нещата така, че ако се наложи, да дадем повече свобода на Хари и Карсън, да променим структурата на командването. Засега предлагам да възложим на тях това разследване, а случаите, с които се занимават, да пренасочим към други колеги. - Той ни погледна и сви рамене, сякаш казваше: *"Повече не мога да направя за вас."*

Плакет неохотно кимна и излезе, оставяйки след себе си вълна от задушлив одеколон.

С Хари тръгнахме към работните си места.

- Мамка му! - избърбори той. - До вчера шефовете се преструваха, че СОППЛ не съществува, даже го наричаха СОПОЛ, а днес ни направиха ръководители на отряда. Какво е станало, да му се не види?

Взех от бюрото си снимката от церемонията по награждаването и я почуках с пръст:

- Узакониха ни, братле.